

Atenció Oriol!

L’Oriol era un nen molt actiu i juganer, que sempre passava les tardes jugant a futbol amb els seus amics al parc. Els seus ulls brillaven de felicitat cada vegada que veia una pilota i, de seguida, es posava a córrer darrere d’ella, intentant marcar el millor gol. Però hi havia una cosa que el feia diferent dels altres nens: l’Oriol sempre estava tan concentrat en la pilota que es descentrava completament del que passava al seu voltant. Quan jugava, semblava que el món s’aturava i només existia la pilota i ell.

Un dia, mentre jugaven un partit molt emocionant, l’Oriol va veure que la pilota es desplaçava cap a fora de la línia de gol. La va perseguir com si fos un coet, corrent sense pensar en res més que en la seva gran oportunitat de marcar el gol de la victòria. Amb el cor batejant ràpidament, va accelerar i va seguir la pilota, sense adonar-se que estava a punt de xocar contra un arbre gran que estava al mig del camí.

De cop i volta, l’Oriol va sentir un impacte fortíssim, un “BAM!” i va caure a terra. El dolor el va recórrer, i es va quedar uns segons a terra, sense saber ben bé què havia passat. El seu cap li donava voltes, i el seu genoll feia mal. “Au, això sí que ha sigut dur”, va

pensar mentre es feia un massatge a la cama.

Els seus amics es van apropar ràpidament. En Pau va ser el primer a arribar. “Oriol! Estàs bé?”, va dir amb preocupació mentre el mirava. L’Oriol va intentar aixecar-se, però la sensació de mareig i el dolor al genoll el van fer vacil·lar. “Sí, bé... només una mica marejat... però què ha passat?”, va preguntar mentre s’agafava l’abric d’un amic per aixecar-se.

Els seus amics el van ajudar a arribar fins al banc del parc, on es va asseure a descansar. La Carla, que sempre era la més calmada de tots, li va posar una mà a l’esquena i va dir: “Oriol, t’agrada molt jugar a futbol, però de vegades has de mirar al teu voltant quan estàs corrent. Si vas amb el cap a la pilota tot el temps, pots fer-te mal.”

L’Oriol la va mirar, i de seguida ho va comprendre. Se sentia una mica avergonyit, perquè mai no s’havia adonat que corria sense pensar en les coses que podia trobar pel camí. Es va quedar pensatiu un moment i va respondre: “Tens raó, Carla. Estava tan concentrat que ni tan sols vaig veure l’arbre. Potser hauria d’haver mirat més a prop.”

Els seus amics van somriure i el van animar a continuar jugant, però L’Oriol sabia que havia d’aprendre a jugar amb més calma i atenció. Els dies següents, cada vegada que jugava a futbol, feia un esforç per mirar a tots els voltants abans de llançar-se a la persecució de la pilota. Ja no es deixava emportar només per la velocitat. Es concentrava en la seva jugada, mirant els altres nens i evitant obstacles pel camí. El seu joc va millorar molt, i sobretot, ja no es feia mal. Se sentia més segur i, sobretot, més feliç jugant amb els seus amics.

I així va aprendre que fer les coses amb atenció és important. Ja no es deixava portar pel desig de ser el més ràpid, sinó que gaudia del joc i la companyonia dels altres. Mai més va xocar contra un arbre, i sempre que corria, pensava en tot el que l’envoltava.